

Vznik „pravých událostí)

Každá pravá událost má určitý počátek, tedy vznik, který nelze odvodit odkazem na pouhé antedecence (tedy „kauzálně“). Zajisté je možné, že bez více méně přesně „daných“ antedecencí nemůže v žádném případě ona určitá událost ani vzniknout, takže jejich „danost“ je skutečnou podmínkou jejího vzniku. Nicméně sám její vznik musí být pochopen jako něco opravdu svébytného, na žádné podmínky nepřevoditelného ani z nich neodvoditelného. Jak tedy může nějaká událost započít své uskutečňování – třeba zapojováním jiných (nižších) událostí do svého průběhu -, než tím, že sama nějak startuje, že vykoná ten zvláštní „akt“ svého vzniku? A tento „start“ vlastně nemůže být chápán jako její vlastní výkon, neboť každý její výkon již onen kauzálně neodvoditelný „start“ předpokládá. Podle našeho chápání, podle naší „teorie“ je třeba tuto primární složku každého startu považovat na „nepředmětnou“, ale nikoliv „budou“ (neboť „budost“ je třeba chápat jako ‚součást‘ či ‚složku‘ pravé události jako celku). Po mém soudu nás tato úvaha nutně vede k myšlence kreace (creatio, s/tvoření), a navíc s ohledem na „svět“ (univerzum) i k myšlence opakujícího se „stvořování“, a to na samém počátku nové, tj. rodící se pravé události.

(Praha, u Martiny, 180620-4.)